

De IJslandse popgroep **Seabear** heeft heimwee naar een verloren paradijs

‘Ik leef als een kind in zijn eigen luchtbel’

Noem je het loficroountry of nostalgische slaapkamerpop? De IJslandse formatie Seabear, waarin ook leden van múm en Sigur Rós figureren, spiegelt zich aan Sufjan Stevens en Loney, Dear en sleepte een contract in de wacht bij het toonaangevende Berlijnse Morrlabel. Het resultaat heet *The Ghost That Carried Us Away*.

DOOR DIRK STEENHAUT

REYKJAVIK • Seabear begon in 2005 als eenmansproject van Sindri Már Sigfússon met *The Singing Arc*, een ep vol experimentele knutselwerkjes. ‘Maar als septet klinken we nu veel dynamischer. De liedjes zijn gerijpt en hebben meer karakter gekregen.’

Eerst had Sindri de songs die op *The Ghost That Carried Us Away* staan in zijn eentje ingeblikt. Maar sinds Seabear een groep is geworden, waarin iedereen bijdraagt tot de arrangementen, zijn ze zo ingrijpend veranderd dat ze opnieuw dienden te worden opgenomen. “Daardoor is iedere track een spookversie van het origineel.”

De nummers van Seabear hebben iets van impressionistische schilderijen. Ze lijken simpel maar zitten vol verrassende details, wat geenszins verbaast als je weet dat drie groepsleden aan de kunstacademie hebben gestudeerd. Tegelijk klinken de liedjes zo intimistisch dat je als luisteraar de indruk krijgt dat Sindri ze hoogstpersoonlijk in je oor komt fluisteren. “Ze zijn broos en persoonlijk, vandaar die verpakking”, legt violiste Gudbjörg Hlin Guðmundsdóttir uit. “Bovendien hebben we een natuurlijke voorkeur voor audio-*vérité* en lofi-esthetiek”, voegt Sindri eraan toe.

Milde melancholie

Integreert hij daarom zo vaak omgevingsgeluiden in zijn muziek? “Ik vind het altijd fijn als liedjes je verbeelding prikkelen en beelden wakker roepen in je geest. Als kind woonde ik een poosje in Zweden en toen ik drie jaar oud was lieten mijn ouders me ver-

FOTO LILJA BRIGS DOTTIR

■ De IJslandse popgroep Seabear. Frontman Sindri Már Sigfússon (tweede van links): ‘Ik streef een vorm van tijdloosheid na en vermijd zoveel mogelijk verwijzingen naar de moderne wereld of de politieke actualiteit.’

haaltjes vertellen over school, die ze opnamen op cassettes. Die ‘gesproken brieven’ stuurden ze dan naar mijn oma in IJsland. Onlangs gaf grootmoeder me al die bandjes terug, met het verzoek de inhoud op duurzamere cd-schijfjes te kopiëren, maar ik heb er ook rijkelijk uit gesampled op onze plaat. Dat draagt bij tot het autobio-

loeren paradijs van zijn prille jeugd? “Ik laat me inspireren door de natuur en voer graag dieren met menselijke eigenschappen ten tonele. Dat is een van mijn obsessies, ja. Wat niet wil zeggen dat ik de klassieke thema’s, zoals liefde, dood, drank en vrouwen, uit de weg ga. (*lacht*) Neen, serieus, ik streef een vorm van tijdloosheid

Sindri bracht enkele jaren in Londen door en ook de andere leden van Seabear hebben, zoals het IJslanders betaamt, een haat-liefdeverhouding met hun land van herkomst. “Dat komt omdat het hier zo klein is”, oppert Gudbjörg. “Je kent iedereen, iedereen kent jou, op den duur werkt dat verstikkend. We leven hier ook vrij geïsoleerd op een afgelegen eiland en soms word je gek van de lange, donkere winters. Dan moet je gewoon even weg om je horizon te verruimen. IJslanders grijpen iedere kans om in het buitenland te gaan studeren, maar vroeg of laat keren ze allemaal terug. Het doet altijd deugd weer thuis te komen.”

Onbevangen

“Al bij al is het hier goed leven”, vindt Sindri. “Het is relatief makkelijk om aan optredens te komen en heb je een versterker of een instrument nodig, dan vind je altijd wel iemand die bereid is je uit de

nood te helpen. De markt is hier zo klein dat je onmogelijk van je muziek kunt leven, zeker niet als er zeven mensen in je groep spelen. Maar dat is niet erg. Geen enkele muzikant denkt: ‘Als ik dit doe, verkoop ik geheid een miljoen platen.’ Hier slijt je er hooguit duizend en daar betaal je je huur niet mee. Toch is het aanbod in IJsland zeer divers: niemand wil immers dezelfde muziek maken als de kerel die enkele huizen verderop woont.”

“Onze muziekscene is relatief jong”, besluit Gudbjörg. “We hebben geen lange geschiedenis, worden niet bezwaard door een traditie. Het voordeel is dat we onbevangen muziek kunnen maken. We horen wat in de VS en Europa gebeurt en pikken op wat we leuk vinden. Maar we maken er wel iets nieuws mee.”

De cd *The Ghost That Carried Us Away* is uit bij Morr Music. Seabear en múm concertieren op zondag 9 december in Open Circuit, Hasselt.

Pop > The Proclaimers simpel en goed in de Brusselse Ancienne Belgique

De revival van twee slagerszonen met een brilletje

BRUSSEL • The Proclaimers zijn dit jaar twintig jaar uit de mode en dat viert het Schotse duo momenteel met een nieuwe cd en een speciale tournee door ons land. Dinsdagavond traden Charlie en Craig Reid voor het eerst sinds 1988 nog eens op in Brussel, met een repertoire dat door de jaren nauwelijks aan impact heeft ingeboet.

DOOR BART STEENHAUT

Het valt vandaag nog nauwelijks te geloven, maar er is een tijd geweest dat je ook zonder fraai een gestroomlijnd lichaam en dure videoclippen echte hits kon scoren. The Proclaimers zagen eruit als onbeholpen slagerszonen, droegen hoornen brilmonturen en zongen met een modderwet Schots accent. Alleen wisten de twee broers, een eeneiige tweeling, overigens – hun zwakte tot een voordeel om te buigen. De fysieke gelijkenis tussen beiden zag er hoogst amusant uit en de songs waarmee ze kwamen aandraven klonken zo ontwapenend dat ze er al gauw het hart van het grote publiek mee veroverden. Veel is er sindsdien eigenlijk niet veran-

derd. Goed, de brilmonturen zijn wat duurder dan destijds, maar de broers zien er op hun vijfenveertigste nauwelijks ouder uit. Ook hun voorliefde voor eenvoudige, veelal akoestische popmuziek is intact gebleven. Dat treft, want ondertussen lijkt de tijdgeest rijp voor een heuse Proclaimersrevival. Eerder dit jaar werd ‘I’m Gonna Be (500 Miles)’ al voor de derde keer een hit en de musical *Sunshine on Leith*, uitsluitend opgebouwd rond nummers van het duo, trekt momenteel volle zalen in Groot-Brittannië.

De voorliefde van de tweelingbroers voor eenvoudige, veelal akoestische popmuziek is intact gebleven

In Brussel werd de eerste helft van de set haast uitsluitend opgebouwd rond werk uit het nieuwe *Life with You*, een politiek getinte plaat waarop de Reids zich afzetten tegen het Britse oorlogsbeleid en de

FOTO ALEX VANHEE

■ Het repertoire van The Proclaimers heeft door de jaren nauwelijks aan impact ingeboet.

misogynie van breedgemulde hiphoppers. De broers hadden zich omringd met vier muzikanten die de songs netjes inkleurden, maar daarbij iets te vaak voor dezelfde tinten opteeden. Daardoor dreigde de set bij momenten wat eenvoudiger te worden.

Ook vocaal zaten Charlie en Craig soms tegen de grenzen van hun mogelijkheden, maar gelukkig viel er aan de liedjes zelf niet te tornen. ‘Letter from America’, ‘Let’s Get Married’, ‘King of the Road’ en uiteraard ‘I’m Gonna Be (500 Miles)’ waren niet kapot te krijgen en wakkerden de euforie van het publiek aan. Ook het van Wreckless Eric geleende ‘Whole Wide World’ was een schot in de roos en klonk uit de keel van The Proclaimers als een hit van eigen makelij. Een bisronde kon bijgevolg niet uitbreiden. “Het zal geen negentien jaar duren voor we weer eens in de buurt zijn”, liet Craig weten. Voor het optreden hadden de broers ook al verteld dat ze erop gebrand zijn om weer zoveel mogelijk live op te treden. Want zo deden bands dat vroeger, in de tijd dat een goed nummer alleen nog volstond om een hit te scoren.

The Proclaimers treden vanavond nog op in cc De Werf in Aalst.

ABBA-museum opent in 2009 zijn deuren

BRUSSEL • Het eerste museum over de legendarische popgroep ABBA opent in juni 2009 zijn deuren in de Zweedse hoofdstad Stockholm. Ulf Westmaan, het brein achter het project, en zijn vrouw Ewa Wigenheim-Westman willen een museum met een internationaal en multimediaal karakter. De tentoonstellingsruimte zal meer dan 4.000 vierkante meter beslaan.

Alle leden van de Zweedse discogroep hebben hun medewerking al toegezegd. Ze stellen kleding, instrumenten, muziekstukken en andere memorabilia ter beschikking van het museum.

“Het wordt niet het soort museum waarin mensen rondlopen tussen stoffige rekken”, zegt Wigenheim-Westman. Het succesverhaal van de groep wordt in het museum verteld door middel van grote videoschermen. In een speciale studio kunnen bezoekers die dat wensen een ABBA-clip monteren of een ABBA-nummer opnemen.

De oprichters verwachten dat hun museum zo’n half miljoen bezoekers per jaar zal binnenhalen. Niet zo vreemd, want de fanbasis van ABBA is nog altijd groot. De musical *Mamma Mia!*, gebaseerd op het werk van de groep, lokte intussen al 30 miljoen bezoekers. De platen van de groep, acht stuks die tussen 1972 en 1982 op de markt kwamen, gleden 370 miljoen keer over de toonbank. (RME)